

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labing-anim

Jeff Pippenger
2025-12-22

Bilang Labing-anim

Humihingi ako ng paumanhin sa dami ng panimulang salita bago talakayin ang pangunahing paksa. Nais kong ilatag ang ilang pahayag na propetiko, na mahahalagang sangkap ng lohikang balak kong gamitin kapag tuwirang isasaalang-alang natin ang aklat ni Joel. Nabanggit ko na noon na ang salitang Hebreo na isinasalin bilang “cut off” sa aklat ni Joel ay nag-ugat sa sakripisyong pamamaraan ng pagpapatibay ng isang tipan noong kapanahunan ni Abraham.

Magising kayo, kayong mga manglalasing, at tumangis; at magtaghoy, kayong lahat na manginginom ng alak, dahil sa bagong alak; sapagkat ito’y inalis sa inyong bibig. Joel 1:5.

Ang salitang Hebreo na "cut off" ay H3772, at ito ay isang primitibong ugat na ang kahulugan ay 'putulin (upang mahiwalay, ibagsak, o hati-hatiin); bilang implikasyon, puksain o ubusin; partikular, makipagtipan (ibig sabihin, gumawa ng isang alyansa o kasunduan, na sa pasimula ay sa pamamagitan ng pagputol ng laman at pagdaan sa pagitan ng mga piraso).'

Nauunawaan kong ang depinisyon ni Strong hinggil sa "cut off" ay tinatawag ito na isang "ugat na payak" sa kahulugang pangbalarila. Sa gayon, ang pagputol na kaugnay sa tipan at kay Abraham ay itinuturo na ang liwanag ng tipan ay nakaugnay sa salita, at ang liwanag na iyon ay ipinapahayag sa pinakapayak na ugat nito sa kasaysayan. Ang "Cut," sa loob ng kasaysayan ng tipan, ay isang propetikong sagisag na nakasalig sa mga pinakapayak nitong ugat, at sa balarila ay kinikilalang isang "ugat na payak."

Ang pahayag sa talatang lima ay hindi lamang nagsasaad na wala sa kanila ang mensahe ng huling ulan, na kinakatawan ng "bagong alak," kundi ipinahahayag din na sila ay itinatakwil 'noon din at doon din' bilang bayang tipan ng Diyos, isang bayang tipan na maitutunton ang kanilang "primitibong ugat" hanggang kay Abraham.

Ang salinlahing namatay sa ilang sa loob ng apatnapung taon ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham, na ang ibig sabihin ay “ama ng maraming bansa.” Ang salinlahing pumasok sa Lupang Pangako kasama ni Josue ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang mga Hudyo na nagpako kay Cristo sa krus ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang mga Protestante na lumabas mula sa Madilim na Panahon, at na pagkatapos ay sinubok at pinalampas bilang piniling bayang tipan ng Diyos noong 1844, ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang Filadelfianong kilusang Millerita na pumasok sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844 ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang Laodiceanong

kilusang Millerita na muling itinayo ang Jerico noong 1863 ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang Laodiceanong Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw na isusuka mula sa bibig ng Panginoon sa nalalapit na batas ng Linggo ay tinunton ang kanilang sinaunang pinagmulan pabalik kay Abraham. Ang lahat ng mga salinlahing iyon ay tinupad na, o tutuparin pa, ang talinghaga ng ubasan.

Ang mga manginginom sa aklat ni Joel ay nagigising upang matuklasan na sila'y itinakwil bilang bayan ng Diyos, at na wala sa kanila ang mensahe ng huling ulan. Samakatuwid, kabaligtaran ang totoo. Yaong mga kinilala ni Joel bilang nagsusuot ng “mga korona ng kaluwalhatian” ay pumapasok sa tipan, tinatatakan, at itinataas bilang isang handog. Ang pinakaunang pinagtibay na tipan sa pagitan ng Diyos at ng isang bayang hinirang ay nagsimula sa gayunding “pagputol” na inilarawan sa huling sakripisyo ng bayan ng Diyos, na nagsisimula sa batas ng Linggo. Ang pagputol ay ang paghihiwalay ng trigo at mga damo. Ang mga damo ay itinatakwil at inihahagis sa apoy, at ang trigo ay binibigkis bilang Handog ng Unang Bunga ng trigo sa Pentekostes, na saka itinataas, “gaya ng mga nakaraang taon.”

May apat na dako na karaniwang tinutukoy upang kumatawan sa tipan ni Abraham. Sa Henesis 12, si Abraham ay ‘tinawag’ at binigyan ng pangakong gagawin siyang isang dakilang bansa. Hindi ito bahagi ng tipan, subalit ito ang pagtawag ng isang pangako. Sa puntong iyon, Abram pa ang kanyang pangalan, sapagkat isa sa mga sagisag ng ugnayang tipan ay ang pagpapalit ng pangalan. Ang pangalan ni Abram ay pinalitan sa ikatlo sa apat na hakbang ng tipan.

Sapagkat nang ipangako ng Diyos kay Abraham, yamang wala siyang mas dakila na kaniyang masusumpa, ay sumumpa siya sa kaniyang sarili, na sinasabi, Tunay na pagpapalain kita, at pararamihin kita. At sa gayon, pagkatapos na siya'y magtiis nang may pagtitiyaga, ay tinamo niya ang pangako. Sapagkat ang mga tao ay tunay na sumusumpa sa nakahihigit, at ang panunumpa, bilang pagpapatibay, ay sa kanila ang katapusan ng bawat pagtatalo. Kaya naman ang Diyos, palibhasa'y nagnanais na higit na saganang ipakita sa mga tagapagmana ng pangako ang di-nababagong katangian ng kaniyang payo, ay ipinagtibay iyon sa pamamagitan ng isang panunumpa; upang sa pamamagitan ng dalawang bagay na di-nababago, na sa mga yaon ay hindi maaaring magsinungaling ang Diyos, tayo'y magkaroon ng matibay na kaaliwan, tayong nagsipagkanlong upang kapitan ang pag-asang inilagay sa harap natin; na pag-asa'y mayroon tayo bilang isang angkla ng kaluluwa, tiyak at matatag, at pumapasok hanggang sa loob ng tabing; na doo'y pumasok para sa atin ang nanguna, si Jesus, na ginawang Punong Saserdote magpakailanman ayon sa pagkasaserdote ni Melquisedec. Hebreo 6:13-20.

Ang pagtawag ay ang pangako ng Diyos kay Abram, at nagbigay Siya ng ikalawang saksi sa pamamagitan ng “sumpa” na sumunod. Ang “sumpang” sumunod ay may tatlong bahagi. Matapos ang pagtawag na isang pangako, na siyang unang hakbang, ang ikalawa, ikatlo, at ikaapat na mga hakbang ay ang mismong tatlong-bahaging tipan ng Diyos sa isang hinirang na bayan. Sa Genesis 15 pormal na “pinuputol” (itinatatag) ng Diyos ang tipan sa pamamagitan ng isang dramatikong ritwal kung saan ang Diyos lamang ang dumaraan sa pagitan ng mga hinating hayop, na walang-kondisyong nanganyakong ibibigay ang lupain sa mga inapo ni Abraham. Ang Lupang Ipinangako ay inilarawan bilang isang lupain sa pagitan ng dalawang ilog: ang ilog ng Egipto at

ang ilog Eufrates. Ang unang hakbang ng tatlong-bahaging tipan ay naglalaman ng tahasang pagtukoy sa makahulagang simbolismo ng dalawang ilog, at sa lahat ng kalakip sa simbolong iyon. Kapag itinuturo ng inspirasyon ang mga ilog Ulai at Hiddekel bilang mga pangyayaring ngayo'y nasa proseso ng katuparan, ang dalawang ilog na iyon ay naitipo sa propesiya ni Abram. Ang tagpuan ay nasa pagitan ng dalawang ilog ni Abram, na kapag ipinagsama sa dalawang ilog ni Daniel ay nagiging apat na ilog, sapagkat ang tinig ni Cristo ay ang tinig ng maraming tubig.

Sa araw ding yaon ay nakipagtipan ang Panginoon kay Abram, na sinasabi, Sa iyong binhi ay aking ibinigay ang lupaing ito, mula sa Ilog ng Egipto hanggang sa malaking ilog, ang Ilog Eufrates: ang mga Kenita, at ang mga Kenizita, at ang mga Kadmonita, at ang mga Heteo, at ang mga Perezeo, at ang mga Rephaim, at ang mga Amoreo, at ang mga Cananeo, at ang mga Girsaseo, at ang mga Jebuseo. Henesis 15:18-21.

Ang lupang ipinangako kay Abram ay ang buong sanlibutan, na kinakatawan ng sampung hari sa mga huling araw; samantalang sa mga unang araw ng tipan, ito ay tinukoy bilang sampung lipi, hindi mga hari. Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay makikipagtunggali sa buong sanlibutan. Pagkatapos, ang sanlibutan ay masasangkot sa proseso ng pagsubok ng pagpapatupad ng pagsamba tuwing Linggo ng isang pandaigdigang pamahalaan sa ilalim ng pamamatnubay ng patutot na kulay-iskarlata sa Apocalipsis 17, na naghahari sa sampung hari ng lupa. Kay Abram, ang simbolo ng simbahan at estado ng larawan ng hayop ay kinakatawan ng Ilog ng Egipto, isang sagisag ng sining ng pamamalakad ng estado, at ng Ilog ng Babilonia, isang sagisag ng sining ng pamamalakad ng iglesia.

Pagkatapos ng mga bagay na ito, ang salita ng Panginoon ay dumating kay Abram sa isang pangitain, na nagsasabi,

Huwag kang matakot, Abram: Ako ang iyong kalasag, at ang iyong lubhang dakilang gantimpala.

At sinabi ni Abram, Panginoong Diyos, ano ang ibibigay mo sa akin, yamang ako'y yayaong walang anak, at ang tagapangasiwa ng aking sambahayan ay itong si Eliezer na taga-Damasco? At sinabi ni Abram, Narito, hindi mo ako binigyan ng binhi; at, narito, ang ipinanganak sa aking sambahayan ang siyang aking tagapagmana. At, narito, dumating sa kanya ang salita ng Panginoon, na nagsasabi,

Hindi ito ang magiging iyong tagapagmana; kundi ang lalabas mula sa iyong sariling katawan ang siyang magiging iyong tagapagmana. At siya'y dinala niya sa labas, at sinabi, Tumingin ka ngayon sa langit, at bilangin mo ang mga bituin, kung mabibilang mo ang mga yaon: at sinabi niya sa kaniya, Ganyan ang magiging iyong binhi.

At sumampalataya siya sa Panginoon; at ibinilang niya iyon na katuwiran sa kaniya. At sinabi niya sa kaniya,

Ako ang Panginoon na naglabas sa iyo mula sa Ur ng mga Caldeo, upang ibigay sa iyo ang lupaing ito na iyong mamanahin.

At sinabi niya, Panginoong Diyos, paano ko malalaman na mamahanin ko ito? At sinabi niya sa kaniya,

Magdala ka sa akin ng isang dumalagang baka na tatlong taon ang gulang, at isang inahing kambing na tatlong taon ang gulang, at isang tupang lalaki na tatlong taon ang gulang, at isang bato-bato, at isang inakay na kalapati.

Kinuha niya para sa kaniyang sarili ang lahat ng ito, at biniyak niya ang mga ito sa gitna, at inilagay ang bawat piraso na katapat ng kaparis nito; ngunit ang mga ibon ay hindi niya hinati. At nang dumapo ang mga ibon sa mga bangkay, itinaboy sila ni Abram. At nang palubog na ang araw, isang mahimbing na pagkakatulog ang sumapit kay Abram; at, narito, isang kakilabutan ng lubhang kadiliman ang sumapit sa kaniya. At sinabi niya kay Abram,

Talastasin mong walang pagsala na ang iyong binhi ay magiging tagaibang-lupa sa isang lupaing hindi kanila, at maglilingkod sa kanila; at pahihirapan nila ito sa loob ng apatnaraang taon; At pati yaong bansang kanilang paglilingkuran ay aking huhukuman; at pagkatapos ay lalabas sila na may maraming ari-arian.

At ikaw ay yayaon sa iyong mga ninuno nang payapa; ikaw ay ililibing sa mabuting katandaan.

Ngunit sa ikaapat na salinlahi ay babalik silang muli rito: sapagkat hindi pa umabot sa kasukdulan ang kasamaan ng mga Amoreo.

At nangyari na, nang lumubog ang araw at nagdilim, narito, isang hurnong umuusok at isang ilawang nagliliyab ang dumaan sa pagitan ng mga hati na yaon. Henesis 15:1-17.

Ang Siyang magpapatnubay kay Moises at sa mga anak ni Israel bilang haliging apoy sa gabi at ulap sa araw ay dumaan sa pagitan ng mga pirasong 'hinati' na iyon bilang isang umuusok na pugon at nagniningas na ilawan.

At ang Panginoon ay nanguna sa kanila sa araw sa isang haliging ulap, upang patnubayan sila sa daan; at sa gabi sa isang haliging apoy, upang bigyan sila ng liwanag; upang sila'y maglakbay sa araw at sa gabi: hindi Niya inalis ang haliging ulap sa araw, ni ang haliging apoy sa gabi, mula sa harap ng bayan. Exodo 13:21, 22.

Ang nagliliyab na ilawan at ang umuusok na pugon ay sumasagisag sa haliging ulap o apoy at kumakatawan sa isang elementong propetiko ng unang hakbang sa tatlong hakbang na kabilang sa pagtatatag ng Diyos ng tipan kay Abram. Nagsisimula ang kabanata sa mga salitang, “Huwag kang matakot,” sapagkat ang mensahe ng unang anghel ay, “Katakutan ang Diyos,” at ang mga gaya ni Abram na may takot sa Diyos ay hindi na kailangang matakot sa Diyos. May dalawang uri ng takot, sapagkat may dalawang uri ng mga tao.

Sa pagpapatuloy ng salaysay tungkol sa tipan, sumampalataya si Abram sa Diyos, at ito ay ibinilang sa kaniya na katuwiran. Ang tatlong anghel ay kaayon ng gawain ng Espiritu Santo ayon sa pagkakalahad ni Juan, na nagtuturo na ang Espiritu Santo ay nagsusumbat tungkol sa tatlong bagay: kasalanan, katuwiran, at paghatol. Ang mga katangiang iyon ay tumutugma sa tatlong anghel; kaya, matapos ilahad sa siping hinggil sa tipan ang pagkatakot sa Diyos, tinutukoy naman

ang ikalawang hakbang, ang katuwiran, na sinusundan ng pagpapahayag ng paghatol, na siyang ikatlong gawain ng Espiritu Santo at ang mensahe ng ikatlong anghel. Ang unang hakbang ng tipan ay sumasagisag sa mensahe ng unang anghel, na laging isang fraktal ng tatlong mensahe. Ang tatlong hakbang ng proseso ng tipan ay kumakatawan sa tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat.

Pagkaraang ibinilang na matuwid si Abram—na nagmamarka sa ikalawang anghel—naghanda siya ng isang handog, sapagkat ang handog ay inihahanda kaagad bago ang ikatlong hakbang ng paghatol. Ang handog na iyon ay kumakatawan sa handog ng mga Levita sa Malakias 3 na itinaas bilang isang watawat. Kung paanong ang tatlong yugto na tig-aapatnapung taon sa buhay ni Moises ay kumakatawan sa mga mensahe ng tatlong anghel, ang unang apatnapung taon ni Moises ay nagtataglay ng lahat ng tatlong hakbang ng mensahe ng tatlong anghel.

Nagsisimula ang patotoo ni Moises sa kanyang mga magulang na may takot sa Diyos—ang unang hakbang—na sinundan ng isang pagsubok sa paningin. Ang ikalawang hakbang ay kinabibilangan ng isang pagsubok sa paningin, gaya ng sa unang kabanata ng Daniel, nang si Daniel ay unang natakot sa Diyos at tumangging kumain ng pagkaing Babilonyo, at pagkatapos ay sinubok batay sa kanyang anyong panlabas. Pagkatapos, para kay Daniel, ang ikatlong pagsubok ay dumating makalipas ang tatlong taon, na isinagawa ni Haring Nebukadnezar, na isang sagisag ng hari ng hilaga at ng batas ng Linggo, na siyang mensahe ng ikatlong anghel.

May takot sa Diyos ang mga magulang ni Moises; inilagay nila siya sa isang kaban sa tubig, at ang anak na babae ng Paraon ay inakay upang makita ang kalagayan, at pagkatapos ay nagbigay-hatol na pabor sa pagliligtas sa sanggol. Ang simula ng buhay ni Moises ay isang paglalarawan ng tipan na ginawa ng Diyos sa sangkatauhan, at pagkatapos, sa pamamagitan ni Moises, gumawa rin ang Diyos ng tipan sa isang bayang hinirang mula sa sangkatauhan. Ang tipan ni Noe sa sangkatauhan ay kumakatawan sa dakilang pulutong, at ang tipan ni Moises sa isang bayang hinirang ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang handog na dapat ialay ni Abram upang pagtibayin ang tipan ay nagtataglay ng sagisag ng tipan ni Noe, gaya rin ni Moises, na tumupad sa hula ni Abram makalipas ang maraming dantaon.

Ang handog ay binubuo ng limang iba't ibang hayop: isang tatlong-taong-gulang na dumalagang baka, isang tatlong-taong-gulang na inahing kambing, isang tatlong-taong-gulang na barakong tupa, isang bato-bato, at isang inakay na kalapati. Ang mga ibon ay iniwang buo, at ang dumalagang baka, ang barakong tupa, at ang inahing kambing ay "hinati" sa dalawang bahagi. Ang handog ay nagsasagisag sa pagtaas ng isang watawat sa mga huling araw bilang isang nakikitang pagsubok para sa sangkatauhan. Ang nakikitang tanda para sa anak na babae ni Paraon ay ang sanggol na si Moises sa arka. Ang arka ay sinasagisagan ng walong kaluluwa na nasa arka. Ang bilang na "walo" ay itinatag bilang isa sa mga propetikong katangian ng watawat ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Kapag isinaalang-alang mo ang limang handog na hayop at hinati mo sa dalawa ang tatlo, kung gayon ang handog ay binubuo ng walong piraso, gaya ng sinasagisag ni Noe, at saka pinagtibay sa handog ni Abram.

Ang limang hayop na iyon, kapag hinati ayon sa ipinag-utos ng Diyos, ay kumakatawan sa bilang na "walo," at sa gayong paraan ay kumakatawan sila sa mga kaluluwa sa wakas ng sanlibutan na

inilalarawan ng "walong" kaluluwa sa daong. Ang tanda ng pagtutuli, na siyang ikalawang hakbang sa tatluhang tipan ni Abram, ay dapat isagawa sa "ikawalong" araw matapos ang kapanganakan, at ang ritwal ay napalitan ng bautismo, na sumasagisag sa pagkabuhay na mag-uli ni Cristo na naganap sa "ikawalong" araw. Ang bilang na "walo" ay isang itinakdang katangian ng mga tipan kapwa nina Noe at Moises, at ang mga ito ay lumalarawan sa isang daan at apatnapu't apat na libo na itataas bilang isang watawat na handog, at na sila ang "ikawalo" na buhat sa pito.

Yaong limang hayop ay kumakatawan sa limang matatalinong birhen, na sinasagisagan ng "walo" sa daong, na lilipat mula sa isang lumang daigdig tungo sa isang bagong daigdig—nang hindi makakakita ng kamatayan.

Ang handog ni Abram ay isang dalisay na handog, sapagkat ang lahat ng mga hayop sa handog ay pawang malilinis na hayop, at sa kabuuan, kinakatawan nila ang pangunahing mga hayop na ginagamit para sa handog na ganap na sinusunog. Ang mensahe ng unang anghel ay naglalaman ng utos na sambahin ang Lumikha, at ang pangunahing mga hayop na inihahandog sa paglilingkod ng santuwaryo, na itatatag sa panahon ni Moises nang matupad ang hula ni Abram, ay itinakda bilang mga handog ng pagsamba, at gayundin ay sumasagisag sa panawagan ng unang anghel na sambahin ang Lumikha.

Ang talatang labing-walo ay tahasang nagsasaad, "Noong araw na iyon ay nakipagtipan ang Panginoon kay Abram." Iyon ang una sa tatlong hakbang na sumasagisag sa tatlong anghel ng Pahayag labing-apat. Ang hakbang ng tipan sa Henesis labinlima ay kumakatawan sa mensahe ng unang anghel ng Pahayag labing-apat, na sinusundan ng ikalawang anghel, na siyang inihuwaran ng ikalawang hakbang ng tipan ni Abram na nasusumpungan sa Henesis labimpito.

Sa ikalawang hakbang, ang pangalan ni Abram ay binago at naging Abraham. Ang "Abram" ay nangangahulugang "ang ama ay dinakila," at ang "Abraham" ay nangangahulugang "ama ng maraming bansa." Sa pagkatawag kay Abram, ibinigay ang pangakong magiging isang dakilang bansa, ngunit hindi pinagtibay ang pangakong iyon hanggang sa mabago ang pangalan ni Abram. Noon siya naging unang ama ng isang hinirang na bayang tipan. Ang susunod na hakbang ay sumagisag sa mensahe ng ikatlong anghel, sapagkat sinubok si Abraham sa pag-aalay kay Isaac, na sumagisag sa krus, na sumagisag sa ika-22 ng Oktubre, 1844, na sumasagisag sa batas ng Linggo—na siyang mensahe ng ikatlong anghel. Ang ikatlong hakbang ng tipan na iyon ay natupad noong ika-22 ng Oktubre, 1844, at ito ay inilalahad sa Genesis dalawampu't dalawa.

Sa ikalawang hakbang, na siyang mensahe ng ikalawang anghel, kung saan binago ang pangalan ni Abram, itinatatag ang ritwal ng pagtutuli bilang "tanda" ng isang bayang tipan at ng kanilang kaugnayan sa Diyos. Sa kasaysayan ng mensahe ng ikalawang anghel, tinatatakan ang bayan ng Diyos. Itinataas sila bilang isang watawat sa mensahe ng ikatlong anghel na kinakatawan ng batas sa Linggo, ngunit tinatatakan sila sa panahong kagyat bago ang batas sa Linggo, na sa kasaysayang Millerita ay yaong bago nagsara ang pinto noong Oktubre 22, 1844.

Gayon din ang kaso sa tatlong dekretong nagmula sa Babilonia na nagpasimula ng 2300-taóng propesiya, na nagtapos sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844. Natapos ang templo sa panahon ng ikalawang dekreto, matapos ang una, ngunit bago ang ikatlo. Naitatag ang

mga pundasyon sa panahon ng unang dekreto, at natapos ang pagtatayo ng templo sa panahon ng ikalawang dekreto. Ang ikatlong dekreto noong 457 BC ang nagpasimula ng 2300 taon, samantalang ang mismong dekreto ay nagpanumbalik ng pambansang soberanya sa mga Hudyo. Sa ikatlong palatandaan ay itinatag ang isang kaharian, na kinakatawan ng pagpapanumbalik ng pambansang soberanya sa ikatlong dekreto at ng pag-angat ng iglesyang matagumpay bilang isang estandarte sa batas ng Linggo.

Ang ikatlong dekreto ay sumagisag sa pagdating ng ikatlong anghel sa kasalan noong Oktubre 22, 1844. Ang nobya ay inihahanda ang sarili bago ang kasalan, hindi sa mismong kasalan. Ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo ay natutupad kaagad bago ang batas sa Linggo, sa panahong sa propesiya ay inilarawan bilang ang pagsubok ng larawan ng hayop. Ipinabatid sa atin na ang pagsubok ng larawan ng hayop ay ang pagsubok na dapat nating maipasa bago sumara ang pintuan ng awa.

Malinaw na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang panahon ng probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasyahan ang kanilang walang hanggang kahihinatnan. Ang iyong paninindigan ay isang samu't saring pagsasalungatan, kaya iilan lamang ang malilinlang.

Sa Apocalipsis 13 ay maliwanag na inilalahad ang paksang ito; [Apocalipsis 13:11-17, sinipi].

Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pag-iingat sa Kanyang kautusan, at tumanggap ng huwad na sabat, ay mabibilang sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga magsusuko ng katotohanang makalangit ang pinagmulan at tatanggap ng sabat ng Linggo ay tatanggap ng tanda ng hayop. Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Nagsara ang pintuan noong ika-22 ng Oktubre, 1844, na sumasagisag sa saradong pintuan sa panahon ng batas ng Linggo. Ipinahayag ni Kapatid na White na ang pagsubok ng larawan ng hayop ang pagsubok na dapat nating maipasa "bago" magsara ang panahon ng probasyon, at ipinahayag din niya na sa pagsubok na ito naitatakda ang ating walang-hanggang kapalaran. Bago ang batas ng Linggo, ang kasintahang babae ay naghahanda sa kaniyang sarili, at ito'y nangangailangan ng angkop na kasuotang pangkasal, isang kasuotang lilinisin sa pamamagitan ng mga apoy na nagdadalisay ng Sugo ng Tipan. Ang tatak ay ibinibigay bago ang kasalan, at pagkatapos ay magaganap ang kasalan sa panahon ng batas ng Linggo.

Itinuturo ni Sister White na ang pagtatatak ay isang pagkakapanatag sa katotohanan, kapwa sa pangkaisipan at pang-espirituwal. Dagdag pa niyang itinuturo na "kapag" natatakan ang bayan ng Diyos, "saka" darating ang pagliliglig ng mga kahatulan ng Diyos. Ang pagliliglig ay ang mga kahatulang nagsisimula sa lindol ng Apocalipsis labing-isa, na siyang batas ng Linggo sa Estados Unidos.

Ang templong Millerita ay natapos sa Sigaw sa Hatinggabi, na nagpapakilala na ang tatak ay inilalagay bago ang ikatlong palatandaan ng paghatol. Sa tipan ni Abraham, ang ikatlong hakbang

ng paghatol ay ang pangyayari kay Isaac sa Bundok ng Moria, na sumasagisag hindi lamang kay Cristo sa krus, kundi pati sa handog ng mga Levita sa Malakias, kabanata tatlo.

At siya'y uupo bilang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at dadalisayin niya ang mga anak ni Levi, at lilinisin niya sila gaya ng pagdalisay sa ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugod-lugod sa Panginoon, gaya ng mga araw nang una, at gaya ng mga taong una.

At ako'y lalapit sa inyo upang humatol; at ako'y magiging isang mabilis na saksi laban sa mga mangkukulam, at laban sa mga mapangalunya, at laban sa mga nanunumpa nang sinungaling, at laban sa mga nang-aapi sa upahang manggagawa sa kanyang sahod, sa babaing bao, at sa ulila, at laban sa mga bumabaluktot ng karapatan ng dayuhan, at hindi natatakot sa akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Malakias 3:3-5.

Pagkaraan ng proseso ng paglilinis, ang handog ay "kung magkagayon" magiging gaya noong mga araw nang una, at ang handog ay inihahanda sa panahon ng pangwakas na gawa ng paghatol, sapagkat doon ang mga Levita na nalinis at inihanda bilang isang handog ay inihaharap na taliwas sa mga mangmang na dalaga laban kanino si Cristo ay magiging isang "mabilis na saksi." Ang "mabilis na saksi" ay ang "tapat na saksi sa iglesia sa Laodicea," na ipinukol niya si Shebna na parang bola sa isang malayong bukid, at na sumusuka nang pabuga sa mga Laodiceano mula sa Kanyang bibig. Mabilis ang pagkakahiwalay ng trigo at mga panirang-damo, sapagkat ang mga panghuling pagkilos ay mabilisan. Ang gayong mabilis na sugo ay Siya na biglang dumarating sa Kanyang templo sa Malakias kabanata tatlo.

Ang pagtaas ng handog sa Malakias, "gaya noong mga unang araw," ay ang pagtaas ng watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo; yaon ang pagtaas ng dalawang tinapay na iwinawagayway sa Pentecostes bilang handog; yaon ang pagtaas ng ahas sa poste sa ilang; yaon ang pagtaas ni Cristo sa krus at yaon ang pagtaas kina Shadrach, Meshack at Abednego sa maapoy na pugon na kasama si Cristo habang ang buong sanlibutan ay namangha at nagtaka; yaon ang paglathala ng tsart ng 1843, at ang nilalayong layunin para sa tsart ng 1850.

Sa ikalawang yugto ng tipan ni Abraham, itinatag at ipinairal ang ritwal ng pagtutuli, kaya't ito ang naging tanda ng tipan. Si Abraham, hindi tulad ni Moises, ay agad na tinuli si Isaac, kaya't nang itinaas niya si Isaac bilang handog sa ikatlong yugto, si Isaac ay kumakatawan sa tanda. Ang tandang iyon ay kalaunan ay pinalitan ng bautismo, at kapwa ang pagtutuli at ang bautismo ay nagbibigay ng dalawang saksi sa tanda ng krus.

"Ano ang tatak ng Diyos na buhay, na inilalagay sa mga noo ng Kaniyang bayan? Ito ay isang tanda na nababasa ng mga anghel, ngunit hindi ng mga mata ng tao; sapagkat kailangang makita ng anghel na tagapuksa ang tandang ito ng pagtubos. Ang maunawaing isipan ay namalas ang tanda ng krus ng Kalbaryo sa mga inampon na anak na lalaki at babae ng Panginoon. Ang kasalanan ng pagsalangsang sa kautusan ng Diyos ay inalis. Sila'y nakasuot ng kasuotang pangkasalan, at sila'y masunurin at tapat sa lahat ng mga utos ng Diyos." Manuscript Release, bilang 21, 51.

Sa unang hakbang ng tipan sa Genesis labinlima, natutukoy ang isang propesiya hinggil sa apat na raang taon ng pagkaalipin, at tinutukoy din ni Pablo ang gayunding panahon bilang apat na raan at tatlumpung taon. Nagsisimula ang pagkakalkula ni Pablo sa pagtawag sa Exodo labindalawa, sapagkat isinasama niya ang panahon ng paninirahan ni Abram bilang dayuhan. Kung susuriing mabuti, ang apat na raang taon sa ugnayan nito sa tatlumpung taon ay isang sagisag na inilalahad ni Pablo, at ang apat na raang taon na inilalahad ni Abram ay isa pang sagisag. Kaya, ano ang kinakatawan ng apat na raang taong panahon, at ano ang kinakatawan ng apat na raan at tatlumpung taong panahon, at ano ang kinakatawan ng tatlumpung taon?

Maliwanag na ipinakita ng mga iskolar na ang apat na raan at tatlumpung taon ay maaaring hatiin sa dalawang yugto na ang bawat isa'y binubuo ng dalawang daan at labinlimang taon: ang unang yugto ay malaya sa pagkabihag at pagkaalipin, at ang ikalawa ay panahon ng pagkaalipin.

Si Abraham ay pumasok sa Canaan sa gulang na 75, at si Isaac ay ipinanganak nang si Abraham ay 100 taong gulang (makalipas ang 25 taon). Ipinanganak si Jacob nang si Isaac ay 60 taong gulang, at pumasok si Jacob sa Ehipto nang siya ay 130 taong gulang. Ito ay umaabot sa 215 taon sa Canaan at 215 taon sa Ehipto, kabuuang 430 taon. Para sa isang mag-aaral ng propesiya, ito ay nagbibigay ng dalawang patotoo, mula sa dalawang sagisag ng tipan, para kay Pablo, gaya ni Abram na binago ang pangalan. Tinutukoy ni Pablo ang 430 at ni Abram ang 400. Ang 'line upon line' na katuparan ng dalawang magkaugnay na propesiya sa panahon ay nauugnay sa unang kapanahunan ng tipan na humantong sa pagtatatag ng bayang pinili ng Diyos.

Nang dumating si Cristo sa kasaysayan upang pagtibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo, ang sanlinggong iyon ay kumakatawan sa dalawang magkakaugnay na propesiyang ukol sa panahon. Ang 430-taóng propesiya ni Pablo ay maaaring hatiin sa dalawang magkakapantay na bahagi, gaya ng sa sanlinggo ni Cristo: 215 taon sa Canaan na sinundan ng 215 taon sa Ehipto, na sumasagisag sa patotoo ni Cristo nang personal sa loob ng 1260 araw, na sinundan ng 1260 araw ng patotoo ni Cristo sa katauhan ng Kanyang mga alagad. Ang 2520 araw kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay kumakatawan din sa pitong ulit na siyang "alitan ng Kanyang tipan."

Mula 723 B.C. hanggang 1798 ay 2520 taon, at ang mga taóng iyon ay nahahati sa dalawang yugto na tig-1260 taon, na kumakatawan sa paganismong yumuyurak sa santuwaryo at sa hukbo sa loob ng 1260 taon, na sinusundan ng papalismsong yumuyurak sa santuwaryo at sa hukbo sa loob ng 1260 taon. Ang kalagitnaan ng sanlinggo ni Cristo ay ang krus, at ang kalagitnaan ng sanlinggo (538) ay nagbubunga ng 1260 taon ng patotoo ng paganismo na sinusundan ng 1260 taon ng patotoo ng paganismo mula sa papal na alagad ng paganismo. Nang ang kaharian ng biyaya ni Cristo ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa krus, ito'y nagsilbing huwaran ng 538, nang ang kaharian ng antikristo ay pinagkalooban ng kapangyarihan. Sa krus, ang literal na Israel ay nilampasan at nagsimula ang espirituwal na Israel. Noong 538, ang literal na paganismo ay nilampasan, at nagsimula ang espirituwal na paganismo.

Ang propesiya ni Abram hinggil sa apat na raan na taon ay apat na raan at tatlumpung taon din. Iisa itong propesiya, ngunit ipinahayag sa pamamagitan ng dalawang sagisag ng tipan. Ang dalawang

magkakaugnay na propesiyang ukol sa panahon ay tumutukoy sa pagkaalipin at pagliligtas ng bayan ng Diyos na matutupad sa pasimula ng kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel. Sa katapusan ng kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel, may isang propesiyang ukol sa panahon na umaayon sa isa pa, sa prinsipyong araw kapalit ng isang taon, kaya natutukoy ang dalawang propesiyang ukol sa panahon na nagbibigay-diin sa pagliligtas at pagkaalipin.

Sa gitnang yugto ng kasaysayan sa pagitan ng pasimula at ng wakas ng sinaunang Israel, natatagpuan natin si Daniel sa pagkabihag sa Babilonia. Mula sa kasaysayan ng tipang iyon, na kumikilala sa pagkaalipin at sa pangako ng pagpapalaya, isinasaad ang propesiyang nagbubuklod sa kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel at ng makabagong Israel. Sa aklat ni Daniel, dalawang propesiyang may kinalaman sa panahon ang tinukoy. Ang “panunumpa” ng “pitong ulit” ni Moises sa Levitico 26 ay tinukoy sa Daniel 9:11, gayundin ang tanong ng talatang 13 sa Daniel 8, na humahantong sa sagot ng talatang 14, na tumutukoy sa propesiya ng 2300 taon. Ang “panunumpa,” na kung labagin ay ang “sumpa ni Moises” sa Daniel 9:11, ay isinakatuparan noong 677 BC laban sa kahariang timog, at nagtapos noong Oktubre 22, 1844, gaya rin ng 2300 taon. Ang dalawang 2520 na pagkakalat ay nasusumpungan sa tanong ng talatang 13, at ang sagot ng talatang 14 ay ang 2300.

Gaya kay Moises, ang alfa ng kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel, at gaya kay Cristo, ang omega ng kasaysayan ng tipan ng sinaunang Israel, ang pasimulang kasaysayang-alfa ng makabagong Israel ay naglaman ng dalawang magkakaugnay na propesiya sa panahon. Ang isa ay kumakatawan sa pagkabihag at pagkaalipin at ang isa naman sa pagpapalaya. Ang paghahati ng 430 taon sa dalawang pantay na panahon sa kasaysayang-alfa ng sinaunang Israel ay naging tipo ng propetikong paghahating inulit sa linggo nang pinagtibay ni Cristo ang tipan, at ng magkakaugnay na panahon ng paghatol dahil sa paglabag sa tipan na hinati sa dalawang pantay na panahon; at ito ay naglatag ng dalawang saksi na ang kasaysayang-alfa ng makabagong Israel ay magkakaroon ng kahalintulad na propetikong angkla. Ang 2520 taon at 2300 taon na sabay na nagwakas ay nagkaloob ng ikatlong saksi sa dalawang magkakaugnay na propesiya sa panahon, na nagtataglay ng isang propesiya na hinati nang pantay sa gitna.

Ang tatlong saksi ay mag-aakay sa isang kaluluwa upang asahan na, kapag pumasok ang Panginoon sa tipan kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo sa kasaysayang omega ng makabagong Israel, magkakaroon ng dalawang magkaugnay na propesiya tungkol sa panahong propetiko, at isang kaugnay na yugto na nahahati sa dalawang magkakapantay na bahagi; ngunit hindi ito maaaring maging gayon, sapagkat nang pumasok ang Panginoon sa tipan kasama ang makabagong Israel, itinaas Niya ang Kaniyang kamay sa langit at ipinahayag na wala nang panahon.

Ang tipan ng isandaang apatnapu't apat na libo ay kinakatawan ng dalawang tinapay na iwinawagayway bilang handog ng unang bunga ng trigo. Ang balangkas na propetiko ng tatlong saksi, na sinusundan ng dalawang saksi na walang pagkakatangi ng panahong propetiko, ay nasusumpungan sa handog ni Abram ng isang dumalagang baka (na hinati sa dalawang pantay na bahagi), isang kambing na babae (na hinati sa dalawang pantay na bahagi), at isang tupang lalaki (na hinati sa dalawang pantay na bahagi), na sinusundan ng isang batu-bato at isang kalapati.

Ang unang tatlong handog ay pawang may tatlong taon na nakaugnay sa kanilang simbolismo, na nagsasaad na kinakatawan nila ang tatlong handog na nagtataglay ng propetikong panahon. Hindi lamang nagtataglay ng propetikong panahon ang tatlong handog; ang bawat isa ay may propetikong panahong pantay na nahati sa dalawang yugto. Ang bato-bato at ang kalapati ay walang itinakdang gulang; kinakailangan lamang na sila ay mga bata pa, sapagkat kinakatawan nila ang huling salinlahi ng bayang tipan, na kinakatawan ng dalawang ibon, o dalawang kawan.

Ang dalawang kawan ay kumakatawan sa dakilang karamihan at sa isandaan at apatnapu't apat na libo, ngunit ang dalawang ibon ay may pangalawang kahulugan. Ang kalapati ay isa sa mga handog para sa santuwaryo, at kapag siniyasat mo ang pagkakakilanlan ng kalapati bilang handog, madalas kaysa hindi itó'y tumutukoy sa isang uri ng “dove”; samantalang ang kalapati sa handog ni Abram ay tumutukoy sa isang ibon na napakabata pa kaya wala pa itong balahibo, o mas masahol pa, isang ibon na nalisan ng mga balahibo. Sa antas na propetiko na ito, ang dalawang ibon ay ang trigo at ang mga damong ligaw.

Sa mga huling araw ay itataas ang watawat sa mga langit na gaya ng isang ibon, at mangyayari ito sa mismong panahon na ang dalawang maruruming ibon ay itataas ang Kasamaan at ilalagay siya sa kaniyang luklukan sa Shinar.

Nang magkagayo'y lumabas ang anghel na nakikipag-usap sa akin, at sinabi sa akin, Itaas mo ngayon ang iyong mga mata, at tingnan mo kung ano itong lumalabas. At sinabi ko, Ano ito? At sinabi niya, Ito ay isang efa na lumalabas. At sinabi pa niya, Ito ang kanilang wangis sa buong lupa. At, narito, may itinaas na isang talentong tingga; at ito ay isang babae na nakaupo sa gitna ng efa.

At sinabi niya, Ito ang kasamaan. At itinaas niya ito sa kalagitnaan ng efa; at ibinagsak niya ang tinggang pabigat sa bibig nito.

Nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at narito, may lumabas na dalawang babae, at ang hangin ay nasa kanilang mga pakpak; sapagkat sila'y may mga pakpak na gaya ng mga pakpak ng isang tagak: at kanilang itinaas ang efa sa pagitan ng lupa at ng langit. Nang magkagayo'y sinabi ko sa anghel na nakikipag-usap sa akin, Saan dadalhin ng mga ito ang efa? At sinabi niya sa akin, Upang itayuan ito ng isang bahay sa lupain ng Sinar; at itatagay iyon, at ilalagay doon sa sarili nitong saligan. Zacarias 5:5-11.

Ang Papado, na inilalarawan bilang “kasamaan,” o, ayon kay Pablo, bilang “yaong masama,” ay tumanggap ng nakamamatay na sugat noong 1798, nang isang talento ng tingga ang inilagay sa ibabaw ng basket na kaniyang kinauupuan. Pagkatapos nito, itataas siya ng espiritismo at ng apostatang Protestantismo at ipagtatayo siya ng isang bahay sa Shinar, kasabay ng pagtapos ng Diyos sa pagtatayo ng bahay na Kaniyang itataas bilang isang watawat. Sa Zacarias, ang huwad na watawat ay ang babae ng kasamaan, at ang watawat ay inilarawan bilang mga kalapati. Sa panahong iyon, ang sanlibutan ay mamimili sa pagitan ng Roma, na siyang kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon, o ng kalapati, na sagisag ng tipan ng Diyos sa sangkatauhan.

At siya'y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak na, bumagsak na ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kanlungan ng

bawat maruming espiritu, at kulungan ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon. Pahayag 18:2.

Ipinahayag ni Cristo, kaugnay ng Kaniyang kamatayan at muling pagkabuhay, “Wasakin ninyo ang templong ito, at sa loob ng tatlong araw ay itatayo ko ito.” Ang tatlong araw na iyon ay kumakatawan sa isang makahulagang panahon kung kailan itinatayo ang isang templo, gaya ng nangyari sa panahon ni Moises, ni Cristo, at ng mga Millerita. Ang kinakailangan na tatlong taong gulang para sa handog ni Abram ng isang dumalaga, inahing kambing, at barakong tupa ay nagsasaad na sa loob ng bawat isa sa tatlong kasaysayan ng tipan na ating isinasaalang-alang ngayon, isang templo ang itatayo. Ang pangwakas na templong tipan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo ay ang watawat na itataas bilang isang korona sa langit. Sa dahilang ito, ang dumalaga, ang inahing kambing, at ang barakong tupa ay mga hayop sa kalupaan, kaya’t naiiba sa mga ibong lumilipad sa himpapawid. Ang templong tipan na itinatayo sa mga huling araw ay nagaganap kapag ang Jerusalem ay itinataas sa ibabaw ng lahat ng mga burol at mga bundok.

Bagaman hindi ko pa natutukoy ang bawat sangkap ng unang hakbang sa tatlong hakbang ng tipan ni Abram, hanggang sa ngayon, bawat sangkap na ating sinuri ay may katapat sa pasimula at sa wakas ng sinaunang literal na Israel, at sa pasimula ng makabagong Israel. Naipakita na natin ang tatlong hakbang ng mga anghel ng Pahayag labing-apat sa unang hakbang ng tipan ni Abram. Ang fractal ng tatlong anghel na nasa unang hakbang ng tipan ni Abram ay mas malinaw pang mapagtitibay kapag ating tinalakay ang ikalawa at ikatlong hakbang ng tipan ni Abram.

Ang “walo” na handog ni Abram ay kumakatawan hindi lamang sa mga handog na magiging bahagi ng mga ritwal sa santuwaryo ni Moises, kundi tinutukoy at pinagtitibay din ang gampanin ng panahong propetiko sa kasaysayan ng bayang nasa tipan ng Diyos. Pinagtitibay nila ang mga pasimula at mga wakas ng Israel bilang hinirang na bayan ng Diyos, maging literal man o espirituwal.

Ang 430 taon ni Pablo ay isang panahong propetiko na hindi lohikal na maihihiwalay sa 400 taon ni Abram. Kapag ipinapatong ang mga ito sa isa't isa, lumilitaw ang isang tatlumpung-taong yugto, na sinusundan ng apat na raang taon. Dito tayo magpapatuloy sa susunod na artikulo.

"Ang mga propesiyang nasusulat sa Lumang Tipan ay ang salita ng Panginoon ukol sa mga huling araw, at tiyak na matutupad, gaya ng katiyakan na nasaksihan natin ang pagkawasak ng San Francisco." Liham 154, Mayo 26, 1906.